

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX • № 122 [2538]. ЧЕТВЕР, 12 ЖОВТНЯ 1978 року. • Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

Стань гвардійцем ударної вахти!

Закінчує зміну бригадир Галина Лавриченко. А думкає вже — в громадських справах. Бо вона ще й член комсомольського бюро цеху.

Ви зобов'язувались

ВЕСНА — ВОСЕНИ

Молодий шофер автоколонни № 2 автотранспортного підприємства 10062 Володимир Жежеря з року в рік добивається високих результатів у праці. Планові завдання він виконує на 130—135 процентів, і це стало нормою для нього. Адже хлопець досконало вивчив експлуатаційні особливості самокати КРАЗ-256Б, умови роботи підприємств, які обслуговує. Досягнення високих темпів виробництва дало йому змогу виступити ще на початку року з ініціативою: «На честь 60-річчя Ленінського комсомолу план трьох років виконати до 7 жовтня 1978 року — річниця нової Конституції СРСР!». Починаючи ударника підтримали в колективі.

Сам Володимир з честю дотримав даного слова. Свої соціалістичні зобов'язання він виконав достроково. При плані перевезти 106,5 тисячі тонн вантажів і виробити 250,7 тисячі тонна-кіломет-

рів за три роки п'ятирічці перевіз понад 132 тисячі тонн і виробив майже 311 тисяч тонна-кілометрів. За цей час Володимир зекономив близько двох тисяч літрів дизельного палива.

Потужним КРАЗом комсомолец перевозить грунт у відгали на вуглерозрізі «Морозівський» м. Олександрії. І хоча працювати доводиться часом у складних умовах, він разом зі своїми товаришами — членами комплексної бригади, забезпечує ритмічний видобуток бурого вугілля. На його робочому календарі закінчується березень наступного року.

Так працювати комсомолец вважає своїм обов'язком. Адже його бригада бореться за присвоєння їй почесного звання колективу комуністичної праці.

Л. ХОЛОХОЛЕНКО, старший інженер відділу експлуатації, секретар комітету комсомолу АТП 10062.

З НАБЛИЖЕННЯМ до другого механоскладального цеху внутрішньо підтягується, уповільнюючись. Ще кілька кроків східцями четвертого поверху — і переступиш поріг, над яким яскравий напис сповіщає: «Цех комуністичної праці». У багатьох трудівників цей стан викликає гордість за свій колектив, у новачків — передчуття зустрічі з його історією та сьогоденням.

Не обминуло таке передчуття й цюгорічний випускник Вячеслава Опаленика, Олександра Пирогова та Олександра Сумінова. Перш ніж стати до верстатів, вони дізналися, що працювати їм випала честь у відомій на весь завод бригаді.

Закінчував 1958 рік. Передові колективи підприємств, будов, транспорту, сільського господарства країни почали патріотичний рух за комуністичне ставлення до праці. Комсомольсько-молодіжна бригада верстатників цеху № 2 Кіровоградського заводу транзисторних гідроагрегатів, очолювана

Анатолієм Рабиновичем, у переддень 50-річчя Ленінського комсомолу вирішила боротися за присвоєння їй звання бригади комуністичної праці. Хлопці і дівчата цього колективу тоді у соціалістичному змаганні вибрали такий лозунг: «П'ятиденку — за чотири дні!» Свій струмінь, комсомольський, внесли вони і в змагання за комуністичне ставлення до праці. Бригада виступила з ініціативою — боротися за колектив високої культури та естетики виробництва. Це означало: бій прогулам, порушення трудової дисципліни, чистота на робочому місці і в усьому цеху, обов'язкове підвищення професійної майстерності. Починаючи настільки прийшлося до душі, що незабаром його схвалив заводський комсомол. І воно переросло в загальнозаводське. Комсомольсько-молодіжна бригада Анатолія Рабиновича однією з перших на підприємстві добилася права називатися бригадою комуністичної праці. Сталася ця подія 1960 року. А 1963 року всьому колективі другого механоскладального цеху першому на заводі присвоєно звання колективу комуністичної праці.

Відтоді цех щороку підтверджує це високе звання. Не раз оновлює склад цієї комсомольсько-молодіжної бригади, яка в числі

перших улилася в рух за комуністичне ставлення до праці. Тільки незмінними лишилися традиції — працювати по-ударному, допомагати відстаючим, жити за принципом «один за всіх, усі за одного». І свідченням того є такий факт: бригада удостоїлась імен двох з'їздів партії, трьох з'їздів комсомолу. Щомісяця одну норму член колективу виконують за Героя Радянського Союзу П. Д. Линника.

Ось у такому колективі мали починати нещодавно своє трудове життя три випускники школи. А він — лише частина цеху, що поєднує знання комуністичного. Це в ньому трудиться делегат XXV з'їзду КПРС, лауреат премії Ленінського комсомолу Юлія Бутушанко, за починком якої 150 робітників цеху виконали план трьох років до річниці нової Конституції СРСР. Це його трудівники сім місяців підняли випуск цього року завойовували перехідний Червоний прапор партійної, профспілкової організації і заводоуправління. Це в ньому 83 проценти продукції випускають із державним Знаком якості.

На дільниці обробки втулок до насосів наближається час перезимки. За

ПЕРШІ СЕРЕД ПЕРШИХ

крайнім токарним верстатом — наймолодший член комсомольсько-молодіжної бригади, очолюваної Галиною Лавриченко, Вячеслав Опаленик. Працює самостійно. За два місяці замість трьох опанував він другий розряд токарної справи. Скористися строк учнівства допомогла новачкові одна із засновниць бригади — Зоя Семеновна Проснянік. Беремо у неї інтерв'ю.

Увага! І піклування старших про поповнення справи звичайна для наших ветеранів. Та й дістанеш моральне задоволення, коли твій учень стає повноправним членом бригади. Ось сьогодні, наприклад, Славо обробив 1700 деталей — на 7 процентів перевиконав змінне завдання. Від того йду я додому з хорошим настроєм — мій учень успішно стає на ноги.

Становлення... У трудовому колективі воно визначається передусім ставленням до праці.

Лише півроку у бригаді Тамара Коропенко. А вже виконав мало не по півтори норми цюзимки. Сьогодні біля її верстата теж чи не найбільша гірка акуратно складених деталей.

Багато? — цікавиться. — Немає коли рахувати, — усміхається у відповідь дівчина.

І справді ніколи. Бо можна хитіти у Тамари на обліку. Як і у її товаришів по праці. Адже колектив цеху у відповідь на рішення липневого (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС зобов'язався додатково до плану виготовити 1600 гідронасосів різних марок для потреб сільського господарства. Завдання нелегке. Тим-то кожному хочеться внести гідну особисту частку в його виконання.

Внутрішню підтягується перед брамою другого механоскладального цеху. Входить не просто у світле просторе приміщення, великого підприємства, оснащеного новітніми верстатами. Йдеш на побачення з колективом, який п'ятнадцять років незмінно утверджує принципи комуністичного ставлення до праці.

О. БАСЕНКО, спікер «Молодого комуніста».

Комсомольсько-молодіжна бригада дільниці обробки втулок до гідронасосів під час перезимки (фото зліва).

Наймолодший член бригади Вячеслав Опаленик уважно слухав поради майстра дільниці Надії Лисогор (фото вгорі).

Фото В. ГРИБА.

У трудівників колгоспних ланів — гаряча пора: йде збирання цукрових буряків, городини, не спадає напруга на кукурудзяних гектарах. На допомогу селу йдуть робітники, студенти, школярі.

ВСІ, ЯК ОДИН

НА ЛІНІЙЦІ директор школи І. К. Бобер повідомив, що колгосп просить учителів та учнів допомогти у збиранні картоплі. В розпалі робота на плантаціях цукрових буряків, косять кукурудзу на силос, от-от підуть комбайни в соняшники. Робочих рук не вистачає... До того ж ранками лягає паморозь...

Другого дня, як тільки пролунав дзвінок з остан-

нього уроку, всі учні старших класів з відрами вишківались на центральній алеї, чекаючи машин. Та ось вони прибули. Посадка — і вже стелиться бруківка, і вже стрічає їх, гоміливих, веселих, поле — високими стеблами кукурудзи, буйною зеленою озиминою, достигаючими шапками соняшників.

За високими деревами лісосмуги, біля молодого

саду — плантація картоплі. Там зранку ходить трактор. Хвилина, друга — і всі класи вже розставлено на рядках, і вже падають у відра картоплини. Крок, два, три — і відро наповнено. Поруч машини, причепи, підводи. Там дужі руки хлопців підкоплюють і асистують відра, весело вигукуючи:

— Давайте, не затримуйте рейсу!

Всі класи добре працюють, а найкраще — комсомольці дев'ятого. Всі на честь 60-річчя ВЛКСМ зобов'язалися вчитись лише на «відмінно», мати зразковий поведінку, а коли виникне потреба — всім класом іти на допомогу рідному колгоспові.

Таня Медвідь, Валя Мозгова, Таня Садовська, Іра Бантши, здається, не розгинаються. Відра не пливуть, а перелітають до вантажних машин. Дев'ятикласники першими закінчили роботу і відразу пішли на поміч молодшим товаришам — шестикласникам. Допомогли їм і знову подалися вантажити картоплю. Неначе і втоми не знають.

А сонце хилиться до обрію. Картоплю зібрано, повантажено. Тепер можна й додому. Діти поспішають у село. Кожен знає: його чекають зошити, завдання, підручники. Бо завтра ж заняття, уроки.

М. СТОЯН.

с. Панчеве
Новомірогородського району.

СТУДЕНТИ — СЕЛУ

Добру пам'ять залишили про себе учні Олександрівського індустріального технікуму в колгоспі імені XXV з'їзду КПРС, що в Онуфріївському районі.

Протягом двадцяти днів

вони допомагали колгоспникам — збирали 680 центнерів цибулі, 535 центнерів помідорів, 1660 центнерів картоплі.

Добре потрудилися Ірина Фомінська, Ірина Лисик, Сергій Савченко, Ана-

толій Шовкун, Марія Мариненко та багато інших.

Трьохкурсники групи ЕА-76, якою керує викладач Олександр Петрович Захарченко, організували для жителів села Куцезовілки чотири вечори відпочинку, влаштували конкурс на кращий танець.

Залам'ятаються колгоспниками і змістовні бесіди, політінформації учнів.

Зі словами вдячності проводжали куцезовілки юнаки і дівчат технікуму.

М. ЛИТВИНЕНКО.

громадський кореспондент «Молодого комуніста».

СЛУЖБА СЕРВІСУ

ПУТІВКА В ЖИТТЯ

У них усе ще попереду — колективні походи в кіно і принципів розмови на зборах, творче сусперництво і щира заздрість успіхів товаришів, вдячна усмішка покупця і записи до книги скарг. А втім, Антоніна Федорівна Бабенко, заступник директора по кадрах Кіровоградського міськпромторгу, твердо переконана, що записів до книги скарг не буде. Та й самі вони, 92 молодих продавці, що прийшли працювати до торгівлі після закінчення навчання, теж упевнені в цьому. Бо сьогодні вони урочисто поклілися у присутності майбутніх колег, ветеранів праці:

бути чесними й скромними, боротися за зменшення часу на обслуговування покупця, працювати під девізом «Радянській людині — високу культуру обслуговування».

Дзвінок лунала з уст юних урочиста обіцянка продавця, яку вони прийняли на вечорі посвячення в молоді робітники, що відбувся в міському клубі працівників торгівлі.

Леонід Дмитрович Литвинов, кавалер ордена Леніна і Трудового Червоного Прапора, завідувач магазину «Тканини», що по вулиці Карла Маркса, ознайомив молоді із традиціями колективу торгівлі. Взагалі на вечорі молоді продавці урочисто поклілися у присутності майбутніх колег, ветеранів праці:

тив універмагу № 10 випередити їх майже на місяць. А голова ради наставників торгівлі Августина Іванівна Мороз зачитала дівчатам наказ ветеранів.

Вислухавши наказ, вони зрозуміли, якими хочуть бачити їх, застрашних продавців, колеги і наставники. Ідейно-загартованими, вмілими, тямущими, творчими.

Тамуючи хвилювання, приймали дівчата з рук наставників свої перші трудові путівки.

У них сьогодні гарний настрій, усмішки на обличчях. І хоча за усмішку преміальних, звичайно, не дають, вони зайдуть з нею за прилавки своїх магазинів, бо дістали путівки в службу доброго настрою.

Л. СЕМЕНЮК.
Фото В. ГРИБА.

Вїзна летучка «МК»

ЗА ПОРАДОЮ — ДО ЧИТАЧА

Того вечора більше двохсот молодих трудівників і старшокласників колгоспу «Дружба» Олександрівського району прийшли в місцевий Будинок культури на зустріч із журналістами «Молодого комуніста». В летучці взяли також участь секретар райкому комсомолу Тетяна Махно, працівник районної газети «Вперед» Микола Ранський, бібліотекар Олена Гуйвик, олександрівські поети-почат-

ківці Олександр Ястроб, Анна Брагінська та інші.

Зустріч тривала майже три години. Було обговорено ряд цікавих питань підвищення дієвості, актуальності газетних публікацій, поліпшення комуністичного виховання молоді.

Журналісти обласної молодіжної газети відповіли на численні запитання читачів, поділилися творчими задумами на майбутнє.

Комсомольський телетайп

ОЛЕКСАНДРІЯ. У переддень річниці нової Конституції СРСР наша комсомольсько-молодіжна бригада по виготовленню діаграмного паперу типу зигзаг з Олександрівської фабрики діаграмних паперів почала трудовий лік лютого 1979 року. Всю продукцію ми здаємо відділові технічного контролю з першого пред'явлення.

М. ПІДГОРНИЙ,
бригадир.

КІРОВОГРАД. Свої соціалістичні зобов'язання,

взяті на честь першої річниці нової Конституції СРСР, комсомольсько-молодіжні колективи секцій музичних товарів, чоловічого трикотажу, сувенірів виконали 2 і 3 жовтня. Ці колективи занесено до Книги трудової слави і на Дошку пошани об'єднання. Вони зобов'язалися до свята Великого Жовтня реалізувати товаришам населенню щз на 30 тисяч карбонаців.

Н. СКЛЯНИЧЕНКО,
секретар партбюро
УТО «Кіровоград».

КУЛЬТАРМІЄЦЬ — учасник культпоходу Ленінського комсомолу. Культармієць — активний борець проти неучаства, неписьменності, пияцтва, різних пережитків минулого у свідомості радянських людей. Культармієць — борець. Тому не випадково вороги Радянської влади вибирали культармієць об'єктами своїх терористичних актів.

30 січня 1939 року секретар Шипуновського райкому ВЛКСМ Вакуленко повідомляв у Рублівській окружній комісії комсомолу Алтайського краю, що 29 січня намагалися вбити керівника колективу «Спілка блуза» Шумилову, але потерпіла інший активіст — культармієць Гасиць.

15 лютого 1939 року в селі Бачи-Юрт Гудермеського округу Чечено-Інгушської АРСР куркуль вбили члена ВЛКСМ з 1920 року директора школи Ідріса Сулейманова — одного з перших організаторів початкової школи в аулі, активного культармієць. Ідріс Сулейманов був членом Гудермеського окружного ВЛКСМ, секретарем комсомольського осередку.

Але підступність ворогів трудового народу не могла зупинити боротьбу комсомольців за народну освіту, за нову, соціалістичну культуру. Культармієць, виділений Ленінським комсомолом, вважали себе мобілізованими діти, поки не буде ліквідовано неписьменності.

З перших же днів Радянської влади освіта стала надбанням усього народу, перед країною відкрилися безмежні можливості для розвитку культури її народів. Але передусім треба було ліквідувати головне зло — неписьменність. У країні безграмотній і некультурній комунізму не побудуєш. Той, хто вступає до комсомолу, говорив В. І. Ленін на III з'їзді РКСМ, повинен допомогти партії будувати комунізм і допомогти всьому молодому поколінню створити комуністичне суспільство. Він повинен зрозуміти, що тільки на основі сучасної

освіти він може це створити, і, якщо він не матиме цієї освіти, комунізм лишиться тільки побажанням.

Для нашої країни це завдання було надзвичайно складним. Царизм залишив важку спадщину. Досить сказати, що за переписом 1920 року чотири п'ятих молоді Росії не вміли читати й писати. Це плоди царської політики «народного затемнення».

Втілюючи в життя ленінський план культурної революції, комсомол під керівництвом партії організував масовий похід за оволодіння знаннями, відбудовував зруйновану мережу шкіл,

бути. В 1929—1930 навчальному році комсомол виділив 100 тисяч культармієць, у наступному — 250 тисяч. А всього за цей час працювало по ліквідації неписьменності понад 2 мільйони чоловіків. Роботу комсомолу в цій галузі постійно спрямовувала Комуністична партія.

Спільні зусилля органів народної освіти, комсомолу, радянської громадськості дали в короткий строк відчутні результати. За офіційними даними, 1930 року було навчено 5771 тисячу неписьменних, 1931 року — 6190 тисяч, 1932 року — 7663 тисячі.

Великого розмаху набула дворічна вечірня школа для малописьменних, які давали освіту в обсязі початкової школи. В них навчалося без відриву від виробництва переважно молоді. Після 1930 року ці школи стали бурхливо розвиватися. 1930 року в них навчалося 922 тисячі чоловіків, 1931 року — 3065 тисяч.

1932 року неписьменність серед трудящої молоді було в основному ліквідовано. Близько 59 мільйонів чоловіків за 15 років Радянської влади навчилися читати й писати.

Але участь комсомолу в культурній революції не обмежувалася тільки галуззю народної освіти, вона охоплює і розвиток культурно-освітніх закладів: театрів, клубів, хат-читальень, бібліотек, а також кіномистецтва, літератури, живопису, музики. Комсомол сприяв створенню умов для використання творчих сил народу в інтересах самого трудового народу, прилученню трудящих, у першу чергу молоді,

ГОСТРИЙ СИГНАЛ

ПОМОВЧИМО ПРО... НАСУШНЕ

Відповідальні працівники ходять на виробничі наряди не для обміну компліментами. Найскоріше їх цікавить істина, що, на жаль, народжується в суспереччї. А сперечатися з приводу будівництва корпусу № 91 заводу «Червона зірка» можна сміливо заважно: не здалося під монтаж двох підстанцій, не ведуться роботи на спорудженні теплопостачальних мереж, не встигли вивести бодай маленьку зацікавленість у таких дискусіях.

Та керівники Кіровоградської дільниці тресту «Компроектсавіація» (В. М. Заринський), спеціалісти управління № 50 тресту «Півден-термоізоляція» (В. М. Вед-

рін), спеціалізованого управління № 200 тресту «Запоріжметалургмонтаж» (О. Н. Малофей), мабуть, мирні люди, сперечатися не люблять. Тож члени партійної групи і комсомольського штабу шефства будови очі видивили, чекаючи їх для розмови про насущні проблеми, що стосуються всіх без винятку. Навіть на виступи багатотиражної газети «Червона зірка» та сигналі «Комсомольського прожектора» вони не знайшли часу відповісти.

Як же тоді бути з істи-

М. ДАНИЛОВ.

начальник штабу «Комсомольського прожектора» заводу «Червона зірка».

ПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ

Із хвилюванням чекали того довгожданого дня Надя Петриченко, Сергій Кулинич, Люда Лазаренко — учні середньої школи № 4 міста Кіровограда. На честь 60-річного ювілею ВЛКСМ вони та ще багато інших восьмикласників шкіл Ленінського району стали комсомольцями.

На урочистий прийом, що проходив у Кіровоградському краєзнавчому музеї, запросили гостей — комсомольців двадцяти років А. К. Бурякова, І. І. Мадикова, С. Т. Тофанюка, В. І. Нерубенка.

Є. МАРДУХА,
співробітник Кіровоградського краєзнавчого музею.

КОМСОМЛЬСЬКИЙ СЛОВНИК ЕПОХИ

до необхідних основ загальної культури. Неодмінна роль Ленінського комсомолу у справі формування нової, соціалістичної інтелігенції, в підготовці кадрів інженерно-технічних працівників із середовища робітників та селян.

Тепер три чверті працівників, зайнятих у народному господарстві країни, мають вищу й середню (повну й неповну) освіту. 50 мільйонів учнів в загальноосвітній школі, 3 мільйони — у професійно-технічних училищах, 4,6 мільйона юнаків і дівчат — у середніх спеціальних навчальних закладах і 5 мільйонів — у вузах. А всього нині в країні всіма видами навчання охоплено понад 93 мільйони радянських людей.

Усього три комсомольці були в Інституті Академії наук СРСР 1929 року. 1936 року аспірантуру закінчили 235 молодих учених. Нині в аспірантурі навчаються тисячі комсомольців, близько двох тисяч комсомольців — доктори й кандидати наук, 22 тисячі членів ВЛКСМ — викладачі вузів. Кожен четвертий учений на землі — радянська людина, і кожний четвертий із них — комсомолець.

Успіх духовна атмосфера нашого суспільства пронизана полагою до культури і до тих, хто несе її в маси, збагачує своєю працею, — до вчителів, діячів науки і мистецтва. Прагнення до знань — одна з основних цінностей нашого способу життя, характерна риса молодого радянського людства, успадкована від перших культурних мінців.

В. КОСТИКОВ,
заступник завідувача
Центральним архівом
ВЛКСМ.

Сьогодні мені виповнилося дев'ятнадцять. Тільки дев'ятнадцять. А скільки вже пережито... Чим і як я відзначив свої дев'ятнадцять літ? Відзначив залпом по ворогу. З ким відзначав? Зі своєю дорогою «катушою», котра «виходила на високий берег, на крутой». А «песню заводила» грізну...

Рівно тридцять шість років тому ці рядки вписав до потертого фронтального зшитка навідин «катуші» Іван Братченко. Тьмяно хлипає гільзовий наганчик, зрідка дзвеніло об залізне тіло бойової установи дрібні осколки. Солдат натягав світломаскувальний тент над окопом і знову брався до щоденника: «П'яту добу без сну, без відпочинку. Всі стомилися, ледве тримаються на ногах. Але як тільки подають команду «До бою!» — де й сили беруться. Протягом кількох хвилин стільки посилено ворогові гостинців...»

Фронтіві будні. «...Від залпів наших ракетних установок (їх німці називали «русським органом») в одну мить гинули цілі батальйони ворожого війська.

Ну що ж, вони хотіли землі — ми їх заженемо в землю!»

То будні. Будні війни. «Ні Дуденіна, ні полуторки, ні якийсь зепітний кушет, не було.

Він побачив на тому місці лише глибоку воронку, на краю якої виднілися частини тіла Дуденіна. Його кушетом і автомашини. Чернишов не плакав за бойовим другом. Він був у якомусь оцепенінні.

За кілька хвилин в оточенні смерті сержант Чернишов став сивим.

Це також будні війни. Їх жорстока буденна правда. Як легко, бачачи її, збадувати до чужого болю, незворушно метнути вогнищу смерті, зачерствіти душою. Стати просто вбивцею. Та є різні солдати — найманиці і захисники Батьківщини.

Хіба ми не називали вбивцями американських найманців у В'єтнамі? І чи можемо вжити це слово до радянського воїна Вітчизни? Адже перед його очима поставили сплюндровані міста і села, страчені нелюдьми старіки, жінки і діти. Їхні тіні волали: «Помстися! За нас. За сльози, кров і муну... Помстися!» Він міцно стиснув зброю, твердо вторив

Думки, відгуки, рецензії

«...МЕНИ НЕ ДО СНУ»

РОЗДУМИ НАД ЗАПИСКАМИ СОЛДАТА

гвардійську клятву: відплачу сповна... Прагнула кров розплати кров'ю, — і прицільно била по ворогові «катушам».

Але радянського воїна проймали не тільки ота свята ненависть і дух воїнничості та зневаги до ворога. Ні. Він був звичайною людиною, якій не терпілося піти за плугом у полинові степу, відсвіта порибалити... Думав, як же його все «відродити і вдихнути в нього життя». Зовсім мало носив у собі жовчї. Обшарпані, злочасні полонені винили у нього лише жалість. І той боєць, що не раз стежив за далекими постатями ворожніх солдатів, мов за провсниками смерті, той, що не раз дивився в очі цій смерті, — простягав горючому шматок хліба, ділився з ним припасами для себе дровами і тютюном. Вістину — без фальсу і лозунгів — великий гуманізм!

Солдат Радянський солдат на повен зріст постає з книги Івана Григоровича Братченка «Вогонь» ведуть «катуші», «Записки солдата», щойно випущені Дніпропетровським видавництвом «Промінь». Там хочеться написати слово солдат з великої літери. Бо ж він боронив Ленінград і Сталінград, вистояв на Курській дузі, з болми пройшов Білорусь, визволяв Польщу, штурмував Кенігсберг. Пройшов, що нелегку дорогу пліч-о-пліч із тими ж, 84-го гвардійського, Новозибковського, Червоного Прапора, Суворова та Олександра Невського полку «катуші».

А поринав у вогненно-крижаний війну зовсім хлопчиськом, дев'ятикласником. Як учорашній сільський районон та обласної газети, необстріляний новачок узявся випускати «бо-

йові листини». Цей обов'язок не звільняв од участі в боях, навіпани, коли товариші відпочивали, Іван при світлі лоптички писав тремтливими від стрільби руками. І робив це неабияк. Надзвичайно популярним стало «Слово могутого Івана Колочого», «Багато ветеранів і зараз пам'ятають Братченка як Івана Колочого», — лише в передмові колишній командир полку генерал-лейтенант артилерії М. М. Коломієць. — Його гострі замітки і сміливі солдатів, і на-строювали на бойовий лад.

«А мені не до сну». Виповів цей рядок з дев'ятності сторінок книги і ні як не йде з голови. «...мені не до сну». То випускає «бойовий листок», то готується до комсомольських зборів, то закінчує для «Комсомольської правди» зарисовку, то виконує контрольну московських заочних курсів «Нілаз», то читає випадково знайдений підручник з логіки чи філософії. Називає по-меловане «спотребую душі», зрідка вступає до інституту журналістики.

Будеш газетером. Факт помітити і відібрати вислів, а це головне, — приємно було чути слова кореспондента фронтової газети. — Добре, що ведеш щоденник. Приєднуйтесь до колосів — матимеш добру сировину для етюдів, нарисів, а то й книжок.

Посивілий вогнянний гадус сьогодні ті слова. Віктор бере в руки випівлий щиток. Почув — ці ж записи, але чоті віддруковані своєю друкарською фарбою. Книга.

Раніше друкував сторінки з фронтового щоденника в «Красній звезде», «Известиях», журналі «Советский воин». Але урвали — то не те. Сам відбір передбачав їх випівність

з-поміж решти. Куди заманилише передати воєнну цоденність у відчуттях і спостереженнях конкретної рядової людини. В солдатській хроніці, з якої зринає ото велике страхітливе переміщення, що іменується війною.

З перших сторінок автор не вражає словесними красивостями. Приземлений тон оповіді зумовлений поспівністю і тезисністю записів. У щоденниковий текст уклинюються листи фронтівців і їхніх рідних, солдатські пісні, аверення Радінформбюро. Та це не означає, що в документальному творі немає художніх анахоризмів, оригінальних літературних прийомів тощо. Солдат у Братченка «з семи водах нестуган, железом кален», ракетні установи виконують «прелюд грізної симфонії наступу», влучні удари «катуші» він асоціює з похоронним маршем для ворогів. Часто подібною-тепел жарти, усмішки, до-тепел, притаманні воїнам і в той грізний час.

Тані, здавалося б, дрібниці показують, як війна змінює, шліфує людей, «відсіває дрібне, наносне, другорядне». Як боєць духовно зростає, загартується морально: «...героїчна смерть в ім'я Батьківщини — це безсмертя. Бо ж смерть богуза — це яма, наповнена ганьбою, а смерть героя — це вершина, осяяна вічною славою».

І. Г. Братченко скромно назвав свою книгу записками солдата, генерал-лейтенант М. М. Коломієць убачає ж у них бойову історію полку. Та хіба тільки полку? Це мемуарна пам'ятка, лист учасника Великої Вітчизняної війни сьогоднішній молоді, прийдешнім поколінням. Доводиться лише шкодувати, що журналіст не проілюстрував книги «бойовими листами» полку, яких випустив у діючій армії понад двісті.

Цими днями в випадково опинився біля пам'ятного знака — «катуші» — по дорозі в Кіровоградський аеропорт. Згадав прочитану книгу Івана Григоровича. Постає перед очима останній щоденниковий запис: «...я не завжди вірив в те, що лишуся живим. Але я завжди вірив у перемогу. І ось вона прийшла! Пришла, завойована дуже великою кров'ю».

А. СЕРІКОВ.

ХИНОУ УМІРНО

тривою за долю планети і вірою у променистий завтрашній день. Хотілося б відзначити малюнки Ірини Міщенко, Людмили Балан та інших учасників виставки, які мовою пензля старалися передати не тільки свої думки, а й почуття.

І все ж приємніше враження справляють графічні роботи. Просто не віриться, що їх виконали художники, які ще не сягнули свого повноліття. На мою думку, ці роботи характеризують дві риси: високу майстерність і естетичний смак.

Цікава композиційна розробка сюжетів, філігранність техніки виконання і вдумливий вибір теми увінчали творчою удачею. І нічого дивного, що юні митці частенько вибирають для своїх графічних сюжетів з творів прекрасного радянського письменника Олександра Гріна. Романтика, нестрим-

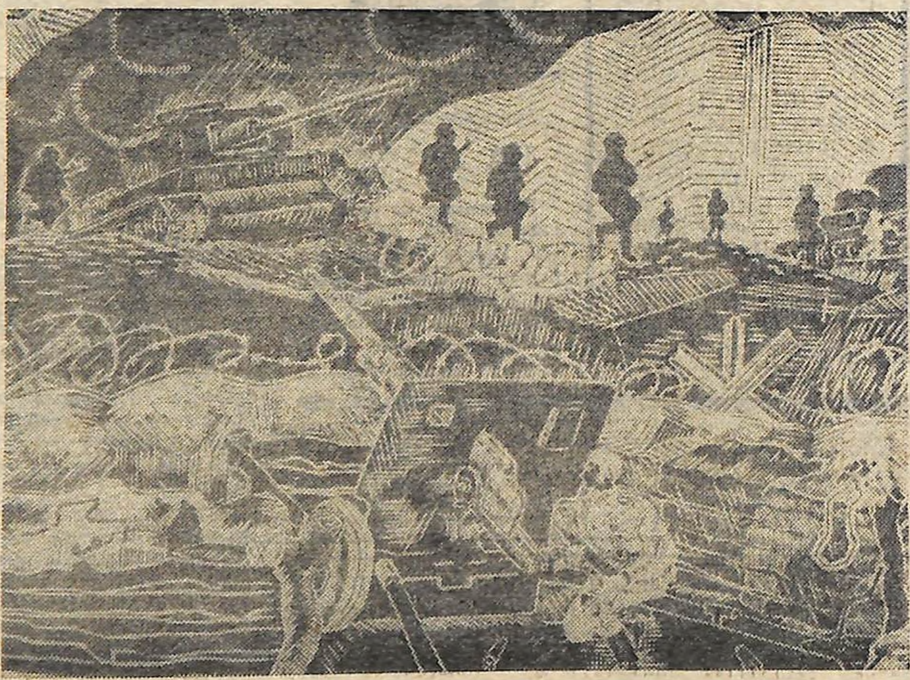
ний потяг до захоплюючих мандрівок, червоні вітрила молодечих буднів — усе це втілено на новеличких квадратах картону.

Емоційно, зі своєрідною манерою виконано роботи Наталі Шермет (ілюстрація до твору О. Гріна «Червоні вітрила»), Людмили Балан (сюжет з оповідання А. Гайдара «Гарячий камінь»), Юрія Дробенюка («Весна»), Степана Кириченка («У сквері»), Павла Мінаєва («Останній снаряд») та багатьох інших.

У цій виставці очима юних світ дивиться в сьогоднішній і завтрашній день. Він живе, усміхається, тривожиться і плаєє світлі надії на мирне небо і велике оранжеве сонце.

В. ВІРЧЕНКО.

НА ФОТО: ГРАФІЧНІ РОБОТИ «АССОЛЬ» Н. ШЕРМЕТ І «ОСТАННІЙ СНАРЯД» П. МІНАЄВА. Фото В. ГРИБА.

СОНЦЕМ пронизаний тихий весняний ранок. Вулиці розцвітають дитячими усмішками і вераєчкою веселих аавт. Зеленими парасольками опустились на тротуари крислаті крона дерева.

А поруч казкові жартуни кружляють у незвичному хорозоді, даруючи людям святковий настрій.

І раптом на тлі паленіючих квітів, блакитного неба, рожевого сонця, неначе грізний спогад про минулу війну, тьмяно вилискують солдатська каска, гільза від снаряда і старий патрон-теш. Усе це — акварельні роботи юних художників Кіровоградської художньої школи, які влаштували виставку в міському кінотеатрі «Мир». Вона присвячена 60-річчю ВЛКСМ.

Етюди, натюрморти, ілюстрації, виконані акварельними фарбами, сповнені любов'ю до рідного краю,

ЧЕМПІОНСЬКИЙ ПОЧЕРК

Кіровоградські гімнасти вже не раз доводили, що вони є одними з найсильніших серед студентських колективів України. Тільки нинішнього року вони двічі виграли першість республіканської ради товариства «Буревісник», успішно виступили на всесоюзних змаганнях.

Ось і нещодавно кіровоградські знову підтвердили високий клас. Це було в Одесі, де проходили фінальні змагання зі спортивної гімнастики за програмою XV спартакіади педвузів республіки, присвяченої 60-річчю ВЛКСМ. Відмітною рисою цього турніру була та обставина, що переможці представляли право представляти нашу республіку на всесоюзних змаганнях, які проходилимуть наступного року, перед Олімпійськими іграми. Подібний форум спортсменів педагогічних вузів провадитиметься вперше.

Все це зумовило інтенсивність передтурнірної підготовки, а на самих змаганнях — велику напругу спортивної боротьби. Кіровоградські дівчата «відмовилися» від літніх канікул та відпочинку і під керівництвом своїх тренерів — завідувача кафедри теорії та методики фізвиховання Кіровоградського педінституту М. І. Гасмана, майстра спорту Т. М. Долженко тренувалися двічі на день по 5—6 годин. Вагому до-

помогу в підготовці команди подали викладачі кафедри теорії та методики фізвиховання В. В. Варава і Г. В. Малка. Але й гімнасти інших педагогічних вузів республіки міцніли. Наприклад, команда Кам'янець-Подільського педінституту посилася членом збірної України і молодіжної збірної країни майстром спорту Жанною Красножон. За Кіровоградський педінститут переможцем виступив Любові Сфимова — неодноразової переможниці першостей УРСР та інших великих змагань. Значно сильнішими порівняно з минулим роком стали команди Одеського й Харківського педінститутів.

Про це знали кіровоградські гімнастки і їхні наставники. І хвилювалися: чи зможуть відстояти звання чемпіонки педву-

зів республіки, завойова-ти торік? Адже тоді змагання проходили в Кіровограді, а вдома, як кажуть, і стіни допомагають. А що принесе Одеса? Наша команда зиступала майже в такому ж складі, що й торік. Вела її «бій» незмінний капітан майстер спорту Олександр Солоха.

Нашим діачатам не дісталися лаури переможців в особистому заліку. Проте всі вони виступили рівно, посівши призові місця. І знову стали чемпіонками спартакіади педагогічних вузів республіки, довівши, що вони сильні й на «чужому полі».

Кіровоградці не розраховували на високий результат «чоловічої половини» команди (тренери В. А. Грінберг та М. І. Гасман). Там відбулася зміна складу, і десяте місце, що його зайняли юнаки, законотмірне. Але запасу очок, набраних дівчатами, вистачило для того, щоб вийти на третє призове місце в загальнокомандному заліку.

Крім Олександри Солохи, спортивну честь жіночої команди Кіровоградського педінституту захищали майстер спорту Валентина Добрица, кандидати в майстри спорту Тетяна Кисельова та Людмила Іванова. Людмила стала срібною призеркою в багатоборстві та у вправах на двох окремих снарядах.

У КИЄВІ проходила спартакіада гімнастів усіх інших вузів України (крім педагогічних). За підсумками цих двох спартакіад відібрано кандидатів до збірної команди республіканської ради товариства «Буревісник», яка наступного року виступатиме на міжвідомчій першості республіки. Відрадно, що наші землячки становлять половину збірної.

Одним з етапів підготовки до наступної міжвідомчої першості республіки буде матчова зустріч між кіровоградськими гімнастками та збірною Української ради «Буревісника», до якої ввійдуть найсильніші спортсмени всіх областей України і міста Києва. Ця зустріч проходитьиме в Кіровограді наприкінці листопада.

М. КАЛЯГІН.

ТИЖДЕНЬ МОЛОДІЖНОЇ КНИГИ

У КЛУБІ ЛЮБИТЕЛІВ ПОЕЗІЇ

Чимало своїх прихильників збирає клуб любителів поезії, створений кілька років тому при бібліотеці Гайворонського клубу імені Воровського.

Під час чергового заняття. Кожен із присутніх читає улюблений вірш про героїчні справи Ленінського комсомолу. Звучать рядки поезій О. Сунікова, Р. Рождественського, Є. Ступишина. Їх патетично декламують художник підвідділу залізничної Тетяна Донченко, старшокласники середньої школи № 5 Ірина Ярова, Світлана Мельник, Олександра Шаповалова та інші.

У клубі імені Воровського тривають, також героїко-патріотичні читання, присвячені 60-річчю ювілею Ленінського комсомолу. Цей цикл почався знайомством учнів технікуму машинобудування з книгами Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва «Мала земля» і «Відродження». В організації патріотичного читання беруть участь комсомольські активісти і працівники бібліотеки технікуму М. І. Ляхма-шок та Л. П. Шрамко.

Д. ТАНСЬКИЙ,

громадський кореспондент «Молодого комунара».

Триває передплата на газети і журнали на 1979 рік.

Не забудьте передплатити свою обласну молодіжну газету «Молодий комунар». ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА НА РІК — 2 КАРБОВАНЦІ 40 КОПІЙОК. ІНДЕКС 61197.

Передплату можна оформити в будь-якому відділенні зв'язку, агентстві «Союздруку», у листоноші чи громадських розповсюджувачів преси.

Не забудьте: передплата закінчується 31 жовтня.

Зустрічаючись із читачами під час гнізних летучок, на читальних конференціях, проводячи анкетування читачської аудиторії, працівники редакції прислухалися до пропозицій юнаків і дівчат, котрі висловлювали свої побажання про те, якою б вони хотіли бачити газету наступного року.

Ось тільки окремі з рубрик, що їх схвалюють друзі нашої газети:

Школа комсорга

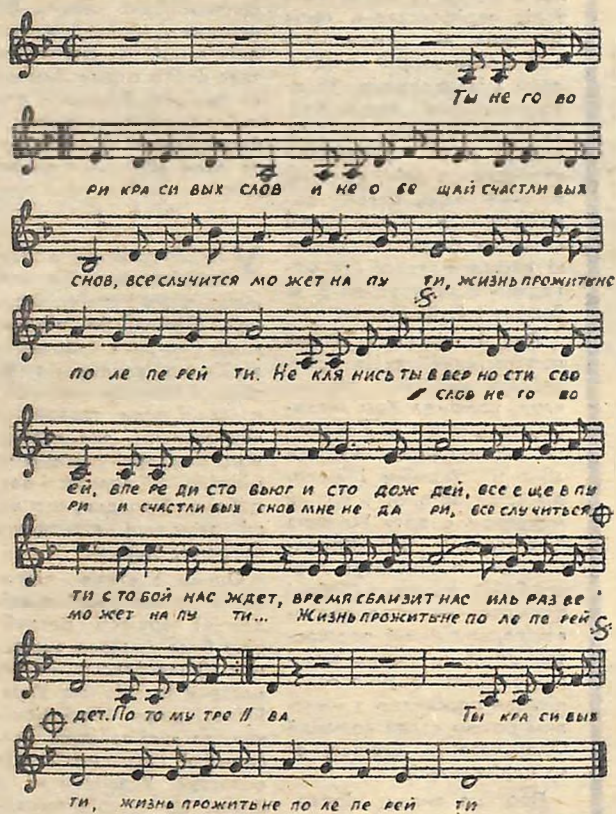
Матеріали під цією рубрикою хочуть бачити юнаки і дівчата, яких тільки-но обрали ватажками молоді. Групкомсорг

тракторної бригади чи тваринницької ферми, цеху, секретар комсомольської організації школи чи профтехучилища, отримавши свій номер «Молодого комунара», знайде для себе чіткий орієнтир комсомольської дії, своєрідний компас організаційних заходів.

ПОПУЛЯРНИЙ СЕРЕД ЧИТАЧІВ НАШ

Диск-зал «МК»

ЩОСУБОТИ, ЯК І СЬОГОДНІ, МИ ДАРУВАТИМЕМО ВАМ НОВУ ПІСНЮ, ЯКУ ВИ ЗАМОВЛЯТИМЕТЕ, НАДІСЛАЮЧИ ЛИСТА ДО РЕДАКЦІЇ.

ЖИЗНЬ ПРОЖИТЬ — НЕ ПОЛЕ ПЕРЕЙТИ

Музика Л. ВЕРБИЦЬКОГО.

Слова М. КУРУЦА.

Ты не говори красивых слов
И не обещай счастливых снов,
Все случится может на пути,
Жизнь прожить — не поле перейти.
Не клянись ты в верности своей,
Вперед сто вьюг и сто дождей,
Все еще в пути с тобой нас ждет,
Время сблизит нас или разведет.
Потому тревожусь и боюсь,
Сохранишь ли трепет первых чувств,
Вдруг однажды станешь мне чужим,
И любовь рассеется, как дым.
Если любишь, все же не кричи,
Хорошо подумай, помолчи,
Может, просто кругом голова
И мертвы красивые слова.
Ты красивых слов не говори
И счастливых снов мне не дарю,
Жизнь прожить — не поле перейти.

У НОВОМУ РОЦІ МИ
ЗНОВУ ВЛАШТУЄМО

Зустріч для тебе

ПІД ЦІЄЮ РУБРИКОЮ ПОДАВАТИМЕМО МАТЕРІАЛИ ПРО ЦІКАВИХ ЛЮДЕЙ, ГЕРОЇВ ПРАЦІ, ВІНАХІДНИКІВ І МАЙСТРІВ СВОЄЇ СПРАВИ. БУДУТЬ НАРИСИ ПРО ЗНАТНИХ МАЙСТРІВ І ВІДОМИХ ПЕДАГОГІВ, ПРО КАВАЛЕРІВ БОЙОВИХ ОРДЕНІВ І ПРО ЛЮДЕЙ, ЯКИМ ПО-ДОБРОМУ ЗАДЕРЖИТЬ КОЖЕН ІЗ НАС.

«ГРОНА» —

ЦЕ НАШ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛУБ. ШОМІСЯЦЯ ВІН ЗАПРОШУЄ ЛЮБИТЕЛІВ ПОЕЗІЇ, МУЗИКИ, ЖИВОПІСУ. ЗНАЙОМИТЬ ЧИТАЧІВ З НОВИМИ ТВОРАМИ ЧЛЕНІВ ОБЛАСНОГО ЛІТОБ'ЄДНАННЯ, ЛІТСТУДІЇ «СІВАЧ», ДРУКУЄ РЕЦЕНЗІЇ НА НОВІ КНИЖКИ НАШИХ ЗЕМЛЯКІВ НА КІНОФІЛЬМИ, ВИСТАВИ.

ЯКЩО ВИ ЛЮБИТЕ МИСТЕЦТВО ТА ЛІТЕРАТУРУ І САМІ РОБИТЕ ПЕРШІ СПРОБИ У ТВОРЧОСТІ, НАДСИЛАЙТЕ НАМ СВОЇ ТВОРИ. І ВИ ТЕЖ БУДЕТЕ ЧЛЕНОМ НАШОГО КЛУБУ «ГРОНА».

Тільки для старшокласників

ГАЗЕТА-79
ВІДКРИЄ
РУБРИКУ

МИ РОЗПОВІДАТИМЕМО, ШАНОВНІ ШКОЛЯРІ, ЯК ВАШІ РОЗМОВНИКИ ГОТУЮТЬ СЕБЕ ДО САМОСТІЙНОГО ЖИТТЯ — ІДУТЬ У КРАЇНУ ЗНАНЬ, ЯК УЧАТЬСЯ МУЖНОСТІ, ГАРТУЮТЬ СВОЙ ХАРАКТЕР. У ГАЗЕТНИХ МАТЕРІАЛАХ МОВА ПІДЕ ПРО ВИБІР ПРОФЕСІЇ, ТРИВАТИМУТЬ ДИСПУТИ НА ТЕМИ МОРАЛЬНОГО ВИХОВАННЯ, ПРО ТОВАРИШУВАННЯ, ДРУЗЬБУ, КОХАННЯ. КРАЩІ НАСТАВНИКИ МОЛОДІ СКАЖУТЬ ШІСТНАДЦЯТИРІЧНОМУ СВОЄ

НАПУТНЕ СЛОВО, ВІДКРИЮТЬ СВОЇ «СЕКРЕТИ», ЗАВДЯКИ ЯКИМ ВОНИ СЯГНУЛИ НАЙБІЛЬШ ЗАВІДНИХ І ПРЕКРАСНИХ ВИСОТ ЖИТТЯ. МИ НАДАМО СЛОВО ВЕТЕРАНОВІ ПРАЦІ І КОЛИШНЬОМУ ФРОНТОВИКОВІ, ПЕДАГОГОВІ І ПИСЬМЕННИКОВІ, КОМПОЗИТОРОВІ І МИСТЕЦТВОЗНАВЦЕВІ. ПРО СИНІВ І ДОЧОК РОЗКАЖУТЬ НАШІ БАТЬКИ І МАТЕРІ, ЯКІ ПИШАЮТЬСЯ СВОЇМИ ДІТЬМИ.

А ЩЕ Є

«П'ЯТЕ КОЛЕСО»

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ВИПУСК «МОЛОДОГО КОМУНАРА». ФЕЙЛЕТОНИ, ГУМОРЕСКИ, УСМІШКИ, САТИРИЧНІ МІНІАТЮ-

РИ І КАРИКАТУРИ ХУДОЖНИКІВ — УСІ ВОНИ ПРО ТЕ, ЩО ЗАВАЖАЄ НАМ РУХАТИСЯ ВПЕРЕД, ПСУЄ ЗДОРОВИЙ КЛІМАТ У СІМ'І, ТРУДОВОМУ КОЛЕКТИВІ.

УСІМ, УСІМ, УСІМ ЗАПРОПОНУЄМО

Кодекс молодіжних потреб

МИ ЗАПРОСИМО ВАС НА РОЗМОВУ ПРО ТЕ, ЯК ГАРНО ОДЯГАТИСЯ. МУЗИКОЗНАВЕЦЬ ПОРАДИТЬ ВАМ, ЯК СЛУХАТИ МУЗИКУ. КВАЛІФІКОВАНИЙ КУХАР ПОДІЛИТЬСЯ ДОСВІДОМ, ЯК ПРИГОТУВАТИ СВЯТКОВИЙ СТИЛ. ДЛЯ ВАС УЛАШТУЄМО ЗУСТРІЧ З МОДЕЛЬЄРОМ ОДЯГУ, БАЛЕТМЕНСТРОМ, ПЕРУКАРЕМ, ІНШИМИ ФАХІВЦЯМИ, ЯКІ ДАДУТЬ ВІДПОВІДІ НА ВАШІ ЛИСТИ.

І знову діятиме

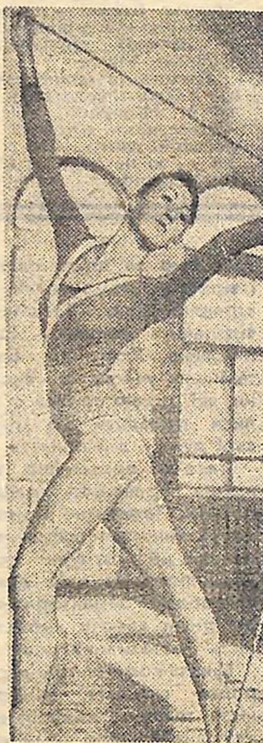

Триватиме розмова про взаємовідносини тих, хто тільки-но одружився і, звичайно, бачить себе в щасливій згоді і любові на всі роки сімейного життя. Але як пройти тими довгими і не завжди легкими шляхами, як зберегти і виплекати найпрекрасніші людські почуття, як зміцнити сім'ю! З чого починати перші сторінки у вихованні дітей! На ці та інші питання вам дадуть відповіді журналіст, літератор, педагог, учений, юрист, котрі мають великий життєвий досвід. До розмови ми запросимо всіх своїх читачів.

Природа і ти

ПІД ЦІЄЮ РУБРИКОЮ ГАЗЕТА ПУБЛІКУВАТИМЕ МАТЕРІАЛИ ПРО ТЕ, ЯК МОЛОДЬ БОРЕТЬСЯ ЗА ЗБЕРЕЖЕННЯ КРАСНІЙ РІДНОГО КРАЇ. МИ ЗАПРОСИМО ВАС НА ЕКСКУРСІЮ В НАЙБІЛЬШІ МАЛЬОВНИЧІ КУТОЧКИ СТЕПОВОЇ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСТІ.

Чи далеко

до Олімпу!

Ми запросимо вас

НА УРОК МУЖНОСТІ

ПІД ЦІЄЮ РУБРИКОЮ ПОДАВАТИМЕМО МАТЕРІАЛИ ПРО ГЕРОЇВ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ, КАВАЛЕРІВ ОРДЕНІВ СЛАВИ, ВОЇНІВ-ЗЕМЛЯКІВ, ЯКІ ЗДІЙСНИЛИ ПОДАВИНІ ФРОНТАХ ГРОМАДИНСЬКОЇ ТА ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗ-

НЯНОЇ ВОЄН, ПРО ГЕРОЇВ СЬОГОДЕННЯ. З ВАМИ ПОВЕДЕ РОЗМОВУ ВЕТЕРАН ВІЙНИ, ЯКИЙ ПРОЙШОВ ФРОНТОВИМИ ШЛЯХАМИ ВІД ВОЛГИ ДО БЕРЛІНА; НАПУТЯ ДАСТЬ ЛЮДИНА, ЯКА ХОЧЕ, ЩОБ СИНІ І ВУКИ РОПЕСНИКІВ КОШОВОГО ТА МАТРОСОВА ТЕЖ ЗДОБУЛИ ВИСОКИЙ ІДЕЙНИЙ ГАРТ І БУЛИ ГОТОВИМИ НА ПОДАВИНІ.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Пуначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОГО КОМУНАРА» — орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ с. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі. м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.